

Njegóv je grad, odstavljen šah . . .
 Uplenjena je krona . . .
 Gorjé ti, oče zdaj, gorjé!
 Če puntar te dobí v roké,
 Že pehníl te je s trona.

A glej! kdo na pomoč bití,
 Oteti šaha skuša?
 Kdo zánj ko lev se tù borí?
 Tron, krono spet mu podari?
 Sin Mirza, dobra duša!

3.

V palači svoji Džami šah
 Sedi dnes na prestóli;
 Stojé sinovi tù trijé —
 V okóvih Ahmedu roké —
 Ministri naokoli.

Kakó veselí oblasti spet
 Šah stari je lokávi!
 Krog ust igrá mu zlóčest smeh,
 Porógljiv plamen pa v očéh,
 Sinovom svojim pravi:

»Jaz ljubim sámó tebe, Fet!
 Ker ljubim mater tvojo.
 Tí sin-prváč ostaneš moj,
 Tá prístol kdáj bo prístol tvoj,
 Tí prejmeš krono mojo.

»Sin Ahmed, tebe se bojim,
 Tí človek si nevaren!
 Da v míru me posléj pustiš,
 Zató dnes carstva pol dobiš —
 Pa bodi blagodaren!

»In tí, o Mirza ljubi moj,
 Tí sama si dobrota!
 Oh, kaj pretrpel si za mé!
 S čim pač naj vse usluge té
 Poplačam ti, sírota? —

»No, vidiš sám, čemú — ha, ha! —
 Bi moral kaj ti dati?
 Udan si itak mi ko rób,
 Ponižen, skromen ko golób:
 Ní tebe mí se — bati!« . . .

Užaljen Mirza gré od tod
 Po bélem rómat sveti;
 In koderkoli se mudí,
 Povsód, povsód učí ljudi
 Tó mično pésem peti:

»Oj, ti dišéča rózica,
 Cvetóča v rajskem logi!
 Hvaležnost tebi je ime,
 Poznajo dobri te ljudjé,
 A níkdar ne — trinógi.«

A. Aškerc.

Otróku.

Spominov nima, ní spoznanja,
 In srečen je otrók vsekdlár;
 Kjer ni spominov, ní kesanja,
 Kjer ni spoznanja, ní prevár.

Bistr'an.

